

Kiiminkijoki

Kiimingin kunnan kotiseutulaulu

Mikko Alatalo

Kii-min-ki - jo-ki, se ai-na vain vir-taa, kuin ih-mi-sen e - lä-mä

Am Em F C Dm

6 me-ren-sä ta-voit-ta - en. Kii-min-ki - jo-ki,

E⁷ Am Am⁷ Am⁶ F^{Maj7} Am Em

11 se suo-lam-mes-ta al-kaa, pie-nes-tä läh-tee myös tai-val ih - mi-

F C Dm E⁷

15 sen. 1. Ju-ma-la maa-seu-dun loi, ih - mi-nen kau-pun-

Am A⁷ D G⁷

20 gin ei e-nää kä-rä-jä-ki-vil-le pa-la-ta ta-kai - sin. Vuo-lin -

C F^{Maj7} G⁷ C

25 rau - dois - sa tuon vaa - ku - nan. Kii - min - gin huo - mi - sen nään. Taas kä - den -

29 tai - doil - la tääl - lä tul - laan sel - viy - ty - mään.

33 Kii - min - ki - jo - ki, sun ran - noil - ta läh - ti en - sin ty - töt, sit - ten

38 po - jat kuin var - pu - set. Mut - ta pa - la - ta tah - toi

43 ja niin pa - la - si - kin, jo - pa me - ri - en ta - kaa nuo ran - to - jen ih - mi -

47 set.

D. C. senza rep. al ♪ - ♪

♩ heit - tää.

50

Am Am⁷ Am⁶ F Maj7 Am

rit. - - - - -

Maa, älä poikias potki
 ne on hyviä poikia
 Kun vain pystyssä päin
 elää saa vapaina.
 Maa, älä tyttöjäs kolhi
 ne on kunnan ihmisiä
 kun vain maailman myllyssä
 säilyvät ehjinä.

Mutta joki vain virtaa, punoo koskien pirtaa.
 Vielä Koiteliin veneeni lasken
 kun kesä taas saa.
 Ajan ympyrä sulkee,
 – lapset koulua kulkee,
 jokivarren kylät nyt elämää pursuaa.

Kiiminkijoki, mä mieheksi kasvoin
 kun penikulmat kouluun kiersin
 sun tulvasi voimaa.
 Kiiminkijoki, mä lopetan laulun
 kun kauneudesta liian vanha
 oon unelmoimaan.

Näin maailman joet ja kaupungit,
 valtameret ylitin, sillatkin,
 kuinka lapsuuden joen
 silti mä unohtaisin?
 Vielä mun veneeni rantautuu
 sun koskien kainalossas,
 missä tukkisumat kerran
 kolkutti sun nielujas.

Kiiminkijoki, kun kitara painaa
 sun suvanto maailman hakkuuaukiot peittää.
 Kiiminkijoki, kun saa viimeinen sointu
 te voitte miehen ja soittimen tuhkat
 joen syliin heittää.

Mikko Alatalo